

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2596/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3429/2019 од 27.12.2019. године, на седници већа одржаној дана 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3429/2019 од 27.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3429/2019 од 27.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1914/18 од 30.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован приговор апсолутне и стварне ненадлежности тога суда. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова за топли оброк у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, за период од 01.05.2015. године до 31.12.2018. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3429/2019 од 27.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1914/18 од 30.05.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предлагајући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, због уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О праву тужиле и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, с обзиром да правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд налази да у овом предмету нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 31.05.2018. године и преиначена 05.03.2019. године. Вредност побијаног дела предмета спора је 248.582,44 динара што одговара динарској противвредности 2.106,32 евра, по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе (1 евро=118,0172 динара).

У конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради чега ревизија тужиле није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**